

УДК 930.9
ББК 63.3(0)
А36

Друкуецца па рашэнні рэдакцыйна-выдавецкага савета БДПУ
Ракамендвана секцыяй гуманітарных навук БДПУ
(пратакол № 3 ад 5.11.04)

Рэдакцыйная калегія: дактары гістарычных навук, прафесары М. М. Забаўскі,
А. А. Каваленя, Т. А. Космач, А. М. Люты, У. В. Тугай

А36 **Айчынная і сусветная гісторыя: сучасныя погляды і метады даследавання:**
36 навук. арт.— Мн.: БДПУ, 2004.— 284 с.
ISBN 985-435-899-2

У зборніку разглядаюцца актуальныя пытанні гісторыі Беларусі са старажытных часоў да нашых дзён. Асвятляюцца таксама праблемы сусветнай гісторыі, метадалогіі гістарычнай навукі і метадыкі яе выкладання.

Адрасавана навукоўцам, выкладчыкам ВНУ, усім, хто цікавіцца пытаннямі гісторыі.

УДК 930.9
ББК 63.3(0)

ISBN 985-435-899-2

© Калектыў аўтараў, 2004
© ВВЦ БДПУ, 2004

Міністэрства адукацыі Рэспублікі Беларусь

Установа адукацыі

«Беларускі дзяржаўны педагагічны ўніверсітэт імя Максіма Танка»

**Айчынная і сусветная гісторыя:
сучасныя погляды і метады даследавання**

Зборнік навуковых артыкулаў

Мінск 2004

29. Новые преступления правительства // Земля и воля. 1907. № 5.
30. От ЦК. По вопросу об аграрном и фабричном терроре // Знамя труда. 1907. № 4.
31. Панюцін В. Сталылінская аграрная рэформа // Энциклапедыя гісторыі Беларусі. Мн., 2002. Т. 6. С. 399–400.
32. Партийная хроника // Знамя труда. 1907. № 5.
33. Пра выпасы жывёлы на памешчыцкіх пасевах // За народ. 1907. № 9.
34. Пра выпасы жывёлы на памешчыцкіх пасевах // За народ. 1910. № 29.
35. Программа партии социалистов-революционеров // Программы политических партий России. М., 1995.
36. Протоколы первой общепартийной конференции ПС-Р. Париж, 1908.
37. Пятый совет партии // Знамя труда. 1909. № 20.
38. Хуторские невзгоды // Земля и воля. 1911. № 24.
39. ...ь. К аграрному вопросу. Закон 9 ноября и социал-демократия // Рабочая газета. 1911. № 6.
40. Что делается в России // Земля и воля. 1907. № 4.
41. Эсэраўская прапаганда ў Беларусі і Украіне // Знамя труда. 1907. № 1.

Дзейнасць латышскіх і нямецкіх каланістаў у аграрна-прамысловай сферы Беларусі перыяду капіталізму (1861–1914 гг.)

У. В. Тугай

Спробы перасялення сялян з Прыбалтыйскіх губерняў пачаліся параўнальна даўно, але шырокая хваля перасяленчага руху ахапіла Прыбалтыку пасля сялянскай рэформы 1861 г. Адна частка перасяленцаў пасялілася недалёка ад сваёй буйнакаўшчыны, у суседніх Пскоўскай, Наўгародскай і Пецярбургскай губернях і ў Беларусі, другая, праехаўшы на конях больш за 2000 км, пасялілася ў наваколлі Ейска, што ўзбярэжжы Азоўскага мора, а трэцяя пераехала ў Сібірскаю губерню. Пасля 80-х гг. перасяленчы рух пачаў накіроўвацца ў Смаленскую губерню, Башкірыю і Сібір [1].

Першая хваля латышскіх і літоўскіх перасяленцаў у Смаленскую губерню прыходзіла ў другой палове XIX ст. На набывтыя з дапамогай Сялянскага Пазямельнага Банка землі перасяляліся сяляне з Курляндскай, Ліфляндскай, Ковенскай губерняў. Усяго па перапісе 1897 г. у Смаленскай губерні налічвалася 3485 латышоў і каля 250 літоўцаў, асноўная частка якіх займалася земляробствам [2]. Наступная хваля эміграцыі з Прыбалтыкі праходзіла з пачаткам Першай сусветнай вайны, калі ў Раслаўлі і Рыгі былі эвакуіраваны галоўныя майстэрні Рыга-Арлоўскай чыгункі, у Смаленск – завод «Вілія» [2].

У 1881 г. у Пскоўскай губерні налічвалася 8000 латышоў, а ў 1911 г. ужо 18000 чал. [3]. Паводле даных Сялянскага Пазямельнага Банка, у Пскоўскай губерні да 1898 г. пазыкамі з банку карысталіся толькі 47 латышскіх сем'яў, якія купілі 701 дзес. зямлі коштам па 25722 руб., г. зн. каля 33 руб. за дзесяціну. Пазыкі ім было выдзелена 12347 руб. Невялікая колькасць пакупнікоў праз сялянскі банк тлумачыцца тым, што большасць купілі зямлю у Пскоўскай губерні яшчэ да заснавання гэтага банка [1]. Адначасова з утварэннем латышскіх калоній у Пскоўскай такія ж калоніі былі ўтвораны ў Магілёўскай губерні. Непасрэднымі іх заснавальнікамі былі самі памешчыкі. Паступова ў 70–80-х гг. XIX ст. узніклі буйныя латышскія калоніі ў сучасных Віцебскай, Магілёўскай, Мінскай і Гомельскай абласцях. Перасяліўшыся ў беларускія губерні, многія латышы былі заняты на часовай рабоце. У Віцебскай губерні памешчыкі

давалі мужчынам 40, зрэдку 50 кап. за дзень за працу ад цямна да цямна, жанчыны атрымлівалі 20–25 кап. пры сваім харчаванні [4].

Першыя перасяленцы, як правіла, працавалі на памешчыцкай зямлі на аснове кантрастаў. Першыя кантракты былі заключаны на 12 гадоў, з іх першыя 6 гадоў селянін за карыстанне зямлёй не плаціў. Аднак памешчык мог скасаваць кантракт і тады, калі пладовы арандатара заставаўся яму. Гэта было магчыма і ў выпадку нявыплачонай аранднай платы ў тэрмін, неапрацоўкі надзелу, незабудовы сядзібы, парушэння абавязковага рэжыму і г. д. У выпадку продажу памешчыкам узятага ў арэнду ўчастка, арандатары маёнтка ў іншыя рукі, дамоўленасць паміж ім і арандатарам губляла сілу, і селянін павінен быў шукаць прыстанішча ў новага землеўладальніка.

Назапасіўшы грошай, латышы пачалі купляць зямлю і выдзяляцца на хутары. Латышамі было куплена шмат маёнткаў і фальваркаў: Выдрэя ў 1870 г., Манулка ў 1872 г., Глоднікі і Буя – 1873 г., Рамшына – 1874 г., Жылінішчына – 1879 г., Лашнёва і Сілавец – 1884 г., Вапроўшчына (Шломка) – 1885 г. і інш. Пачынаючы з 1870 г. і да 1902 г., у адной толькі Віцебскай губерні было куплена 10000 дзесяцін зямлі, пасля 1902 г. латышы купілі яшчэ 22000 дзесяцін зямлі [1, с. 78].

Пашыраліся латышскія гаспадаркі. Латышы выпісвалі з Прыбалтыкі розныя віды жывёльнага гаспадарчых прылады, угнаенні, літаратуру і г. д. Сталі ўжываць «нямецкія» спіржынную барану, конную і паравую малатарні. Многія сяляне, якія яшчэ не мелі зямлі, пачалі быць арандатарам, сваёй нястомнай працай дабіваліся высокіх ураджаяў, багатымі і набывалі цэлыя фальваркі.

Масавое перасяленне нямецкіх каланістаў на беларускія землі таксама пачалося ў другой палове XIX ст. і працягвалася амаль да Першай сусветнай вайны. У гэты час на Беларусі і ў Літве пачаліся перасяляцца тры масавыя перасяленчыя хвалі на паўднёвыя землі Беларусі. Нямецкія каланісты перасяляліся ў Валынь, дзе к канцу XIX ст. пражывала падаўляючая частка нямецкага насельніцтва рэгіёну (у 1897 г. – 171,3 тыс. чалавек, ці 5,7 % жыхароў рэгіёну) [4].

Фактычная ж колькасць немцаў на тэрыторыі была большай, паколькі асноўная іх частка не пажадала прымаць расійскае падданства і пражывала на палажэнні іншаземцаў, якія вельмі няпоўна рэгістраваліся статыстыкай. У 60–90-х гг. прыток немцаў на Валынь рэзка павялічыўся. У 1801–1871 гг. сюды прыбыла 5982 сям'і нямецкіх каланістаў [6, с. 18].

Першыя калоніі нямецкіх перасяленцаў у пачатку XIX ст. насілі назву тых мясцін, дзе расійскія войскі атрымалі перамогу над Напалеонам, пазней яны атрымалі такія назвы: Анзельмаўка (па прозвішчу памешчыка-банкіра Анзельмава, які на ільготных умовах прадаваў зямлю немцам і латышам), імя Розы Люксембург, Бярозаўка, Віноўка, Майдан, Клёсін і інш.

К канцу XIX ст. у беларускіх губернях: Вільна, Гродна, Коўна, Мінск, Віцебск і Магілёў больш за 50 тыс. немцаў [7].

У канцы XIX – пачатку XX стст. назіраецца новая хваля нямецкай каланізацыі беларускага Палесся. Выгнанні памешчыкамі з Валыні, у пошуках зямлі, яны з дапамогай Банка Анзельмава набываюць зямельныя надзелы ў палескай глыбінцы. Не ўсе нямецкія каланісты маглі адразу купіць зямельныя надзелы, многія з іх становіліся арандатарамі ў беларускіх памешчыкаў.

У 1909 г. нямецкія каланісты набылі невялікую колькасць зямлі ў Мазырскай акрузе (зараз Нараўлянскі, Ельскі і Лельчыцкі раёны Гомельскай вобласці) і ў паўднёвых раёнах сучаснай Брэсцкай вобласці [8]. Беларускія памешчыкі бязлітасна эксплуатавалі нямецкіх сялян, робячы больш жорсткімі ўмовы кантрактаў. Нягледзячы на ўсе

цяжжасці пражывання ў палескай глыбінцы, нямецкія гаспадаркі набіралі моц, а нямецкія пасяленні выглед узорных населеных пунктаў.

Нямецкія перасяленцы ў XIX ст. былі заняты пераважна ў аграрнай сферы ў якасці арандатараў і ўладальнікаў зямлі, упраўляючых, у рамеснай дзейнасці і гандлі, у перапрацоўчых промыслах і ў галіне абслугоўвання. Толькі ў Гродзенскай губерні 37 з 65 вядомых тытунёвых фабрык належалі немцам [9]. Практычна ўсімі паркавымі ансамблямі і паркамі беларускіх эканомій вядомых памешчыкаў Радзівілаў, Паскевіча, Горлава, Хмары і іншых у свой час кіравалі садоўнікі, што былі выпісаны з Прусіі [10].

Латышскія і нямецкія каланісты ў Беларусі адыгралі немалую ролю ў развіцці інтэнсіўнай сельскай гаспадаркі, рамесніцтва, гандлю і перапрацоўчай прамысловасці. Стараннай і добрасумленнай працай, саматужніцтвам і гандлем латышскія і нямецкія каланісты падняліся да квітнеючага эканамічнага становішча, якому з поўнаю на гэта правам зайздросцілі жыхары Беларусі.

З'яўляючыся элементам сур'ёзнай і рацыянальнай працы, міру і парадку каланісты змаглі па-сапраўднаму цывілізаваць тэрыторыі, дзе яны пасяліліся, квітнеючыя гаспадаркі, чыстыя, акуратныя з'яўляюцца важкім доказам нястомнай працы і эканамічнай арганізацыі.

Літаратура і крыніцы

1. Шкільтэр К. Латышскія колёніі на Беларусі: Гістарычнае развіццё латышскіх сялянскіх гаспадарак / АН БССР. Латыш. сектар. Мн., 1931. С. 32.
2. Дзяржаўны архіў Смаленскай вобласці (ДАСВ), ф. 3, воп. 1, спр. 2599. л. 1.
3. Розин-Азис Ф. Страница из истории крестьянства: Ист-экон. исслед. аграр. отнош. в Прибалтике. Л., 1925.
4. Тугай В. В. Немецкий этнос в Беларуси (вторая половина XIX – 30-е годы XX вв.). Гісторыя: праблемы выкладання. 1998. № 1 (5).
5. Тугай У. В. Латышскі этнас у сацыяльна-эканамічным і культурным жыцці Беларусі. Мн., 2002. С. 89.
6. Губинский П. П. Труды этнографической экспедиции в западно-русский край Юго-западный отдел. Спб., 1872. Т. 7.
7. Кабузан В. М. Немецкое население в России в XVIII – начале XX в. // Вопросы истории. 1989. № 12.
8. НА РБ, ф. 4, оп. 21, д. 249.
9. Karl Hans Erte. Deutsche in der Geschichte Russlands. Der bedeutende Einfluss des deutschen Elementes in der Geschichte Russlands bis zum Jahre 1914. 1996. S. 17.
10. НГАЛ, ф. 1280, оп. 1, д. 288; НИАБ, ф. 986, оп. 1, д. 13, д. 58; д. 74.

Деятельность губернских комитетов Беларуси по оказанию помощи больным и раненым воинам в начале Первой мировой войны (январь–февраль 1914 г.)

И. И. Дривен

В начале Первой мировой войны командование русской армии и РОКК (Российский Красный Крест) столкнулись с проблемой большого количества больных и раненых. Ставка даже не знала приблизительного числа больных и раненых русских солдат, эвакуированных с фронта [1]. Но главное – остро не хватало госпиталей и лечебных коек. РОКК явно не был в состоянии решить эту проблему.

В этих условиях военное командование обратилось к возникшим в начале войны Земскому и Городскому союзам. В течении августа и сентября их представители

вместе с эвакуационным управлением разработали новый план эвакуации [2]. По этому плану предполагалось оборудовать внутри России 280 тыс. госпитальных коек, причем на долю союзов приходилось 258920 (92,5 %). Мобилизовал аппарат городского и городского самоуправления, союзы развернули энергичную деятельность по оборудованию госпиталей и больничных коек. Союз городов, не имевший в начале войны на своем счету ни одной койки, к 1 сентября оборудовал 18711 коек, к 1 октября – 3110, к 1 ноября – 35131, а к 1 декабря – 46759 коек [3]. Но главную роль в открытии и оборудовании госпиталей сыграли губернские комитеты.

Деятельность губернских комитетов в Беларуси заключалась, в частности, в принятии, реализации и эвакуации раненых и больных воинов русской армии, в подыскании помещений для лазаретов, их оборудовании, приглашении медицинского персонала и т. п.

В виду сосредоточения в Минске большого числа госпиталей военного ведомства, губернский комитет направил свои усилия и средства на организацию питательно-лекарственно-распределительных пунктов и обширных складов белья, платья и перевязочных средств, которые и были устроены в Минске, на станциях в Барановичах, Могилеве и г. Брест-Литовске [4, № 1, с. 47]. Минский пункт состоял из 5 обширных складов, приспособленных на 800 коек, соответствующей столовой и многочисленных помещений. Кухня при пункте рассчитана при нормальных условиях на 4000 горячих обедов в день. Расходы по устройству этого пункта распределились между губернским комитетом и военным ведомством следующим образом: военное ведомство приняло на себя постройку 30 новых барачных и обеденных дольств больным и раненым. Все же остальное: снаряжение, постройку сараев и навесов, снабжение всех барачных помещений принадлежностями, довольствие раненых чаем, сахаром и булками, снабжение лежащих больных и раненых недостающим у них бельем и обувью и разные другие ежедневные расходы взял на себя губернский комитет [4, № 2, с. 62]. Он же раздает обеденные порции, чай, булки и распределяет пожертвования, в чем ему помогает городской кружок, члены которого ежедневно дежурят на пункте. В первые дни работы пункта на нем кормилось и перевязывалось до 4000 человек ежедневно. Это число то увеличилось до 300 и 600 человек в сутки, то повышалось до 4000, а бывали дни, когда оно достигало и 8000. Со дня открытия до первых чисел февраля через пункт прошло около 120000 раненых. Все они получали горячую пищу, чай, булки, были перевязаны и пользовались койкой от нескольких часов до 2 суток [4, № 2, с. 63].

Деятельность губернского комитета не ограничилась Минской губернией, она охватила обширный район минского военного округа. Это расширение района деятельности комитета стало возможным в результате того, что минское земство и минский комитет находятся в городе, где расположен штаб военного округа. Военно-санитарное и интендантское ведомства, стремясь работать вместе с земским союзом, начали были обращаться к губернскому комитету, как представители союза в крае. Ближайшим следствием такого положения явилось устройство обширного питательно-распределительного пункта в Бресте. Постройка его обошлась в 26632 руб., из которых, по соглашению с военным ведомством, на долю последнего приходится 1/3 часть, а остальные 2/3 – на долю земского союза [4, № 2, с. 63].

Когда определилось, что деятельность губернского комитета должна охватить обширный район минского военного округа, устроенный комитетом склад для местных потребностей пришлось значительно расширить, сделав его центральным для всего округа. В виду того, что из Москвы удовлетворить все потребности склада оказалось невозможным, появилась необходимость сделать крупные заказы на месте. Так заказано было: 25000 комплектов теплого белья, 25000 теплых на вате жилетов,